

JOELLE CHARBONNEAU

UNIVERZITA VÝNIMOČNÝCH

ODVETA

Vítěz berie všetko!

FRAGMENT

Univerzita výnimočných (3) – Odveta

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Joelle Charbonneau
Univerzita výnimočných (3) – Odveta – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

JOELLE CHARBONNEAU

UNIVERZITA
VÝNIMOČNÝCH
ODVETA

*Venované Margaret Raymovej, za jej vedenie a víziu.
Bez teba by som to nikdy nedokázala.*

1. kapitola

KEĎ SA OZVALO klopanie na dvere, od ľaku som sa strhla. S trasúcimi sa rukami som odomkla – vyčerpaná, vystrašená a plná smútku. Za dverami stál Raffe Jeffries. Od úľavy som si vydýchla. Hoci študujeme rovnaký odbor, máme len veľmi málo spoločného. Ja pochádzam z kolónie a dostať sa na univerzitu pre mňa znamenalo prežiť Skúšku. On je z Tosu a študenti prichádzajúci odtiaľ – navyše rodinní príslušníci absolventov – sú na akademickej pôde vítaní s otvorenou náručou. Nie sme priatelia. Dnes v noci mi zachránil život, no napriek tomu neviem, či mu môžem dôverovať. Nemám však na výber.

Raffe sa tváril nenútené, ale keď vošiel do mojej obývacej izby a zavrel za sebou dvere, v jeho očiach som zachytila varovanie. „Vedia to.“

Podlomili sa mi kolená a musela som sa oprieť o stoličku. „Čo vedia?“

Že som opustila areál? Že to povstanie vedené mužom, ktorý mi počas Skúšky pomohol, nie je také, ako si povstalci myslia, a ja som to zistila? Že ich pripravovaný útok privedie na istú smrť? Že Damon... Na to som radšej rýchlo prestala myslieť.

„Profesorka Holtová vie, že sme obaja odišli z areálu.“ Uprl na mňa tmavé oči. „A Griffin začal hľadať Damona.“

Jasné, Griffin začal hľadať svojho kamaráta. Keď ho nenájde, upozorní na to vedúcu fakulty profesorku Holtovú. A tá sa bude pýtať, prečo zmizol študent štátnej správy z Tosu. Uverí doktor Barnes a jeho úradníci, že tlak uspieť donútil Damona utiecť? Alebo po ňom vyhlásia pátranie a zistia, že je mŕtvy? Začala sa ma zmocňovať panika. Vravela som si, že iná možnosť neexistuje. Alebo azda áno?

Pokrútila som hlavou. Ak chcem zabrániť tomu, aby ma v budúcnosti čakalo presmerovanie alebo niečo ešte horšie, musím prestať myslieť na to, čo sa stalo. Neexistujú nijaké predpisy, ktoré by nám zakazovali opustiť študentský areál. Za to ma nemôžu potrestať. Keby však zistili, čo som videla...

Zhlboka som sa nadýchla, aby som sa trochu upokojila. „Vedia aj to, kedy sme odišli alebo že sme odišli spolu?“ spýtala som sa.

Prešla som prstami po symbole blesku vyrytom na zlato-striebornom náramku, ktorý nosím na zápästí, a spomenula som si na sledovacie zariadenie, ktoré je v ňom zabudované. Verila som, že sa mi ho podarilo prekabátiť. Splietla som sa. Splietla som sa úplne vo všetkom. A Michal je teraz mŕtvy a...

„Pochybujem, že by niekto vedel, ako dlho sme boli preč. Nikto nás nevidel odchádzať a pravdepodobne si nás nikto nevšimol, ani keď sme sa vrátili.“ Raffe si prehrabol tmavé vlasy. „No keď som šiel za Tomasom s tou správou, zastavil ma Griffin a pýtal sa, či som nevidel Damona. A potom vyzvedal, kam sme spolu šli dnes ráno. Netuším odkiaľ, ale vedel, že sme boli spolu.“

O sledovacom zariadení v náramku som zatiaľ Raffemu nepovedala. Skôr než som odišla do Tosu na Skúšku, otec ma upozornil, aby som nikomu neverila. Ja som sa tým však neriadila. A teraz to musím urobiť znovu. Časť zo mňa stále dúfala, že sa o svoje

tajomstvá nebudem musieť deliť, lenže Raffé mi pomohol, a preto je teraz v nebezpečenstve.

Rýchlo som mu vysvetlila, čo obsahujú naše náramky a že sme s Tomasom vyrobili vysieláč, ktorý ruší signál, takže doktor Barnes nevie, kde presne sa pohybujeme. Lenže minulú noc alebo dnes ráno mi rušička vypadla z vrečka a ja nemám potuchy, kde sa mohla stratiť.

Raffé sa pozrel na symbol vyrytý na svojom náramku. Pružina ležiaca presne uprostred vyvážených misiek váh spravodlivosti. „Monitorujú náš pohyb.“ Neznelo to prekvapene. Neznelo to ani nahnevane. Len pokýval hlavou a poznamenal: „Budeme musieť vymyslieť nejaký lepší spôsob na zablokovanie signálu, pokiaľ nechceme, aby vedeli o každom našom ďalšom kroku.“

O každom ďalšom kroku...

Tento týždeň má prezidentka Collindarová vystúpiť v parlamente a iniciovať hlasovanie o novom návrhu zákona. Pokiaľ by ho poslanci schválili, pozbavili by tým doktora Barnesu absolútnej moci nad procesom Skúšky aj nad riadením univerzity. Podliehal by priamo prezidentke a umožnil by jej skončiť s praktikami, ktoré zapríčinili smrť toľkých mladých ľudí usilujúcich sa len o to, aby pomohli vlastným kolóniám a svojej krajine. Akokoľvek veľmi si želám veriť, že ten návrh prejde a so Skúškou sa skončuje, všetky doterajšie skúsenosti mi našepkávajú, že je predurčený zlyhať. Ak sa tak stane, podporovatelia doktora Barnesu majú údajne zorganizovať hlasovanie o vyslovení nedôvery prezidentke. A pokiaľ uspejú, bude to znamenať nielen koniec jej pôsobenia v najvyššom úrade, ale aj začiatok boja, ktorý povstanci nemajú šancu vyhrať, keďže doktor Barnes o ich úmysloch vie. Veď ho sám celý naplánoval spolu so svojou pravou rukou Symonom Deanom. A ja som sa len nedávno dozvedela o jeho skutočnom ciele, teda identifikovať, izolovať a nakoniec zničiť kohokoľvek, kto sa metódam Skúšky

stavia na odpor. Neúprosne sa blíži čas, keď doktor Barnes dá svojim ľuďom medzi povstalcami pokyn, aby nechali celú záležitosť prerásť do otvorenej vojny, aby potom mohol povstanie vlastnými silami potlačiť. Ak uspeje, bude to znamenať koniec pre každého, kto sa usiluje o zrušenie Skúšky. A k nim patrí aj môj brat.

Niečomu takému sa nemôžem nečinne prizerať! Len netuším, ako ten rozbehnutý vlak zastaviť. Myslela som si, že to viem. Že som našla spôsob, ako pomôcť. Ale celé som to len zhoršila. Doktor Barnes ma teraz bude sledovať ešte pozornejšie než predtým. Keby som tak mala čas všetko si poriadne premyslieť. Bratia sa mi vždy posmievali, že rozhodnutia, ktoré ostatní urobia za niekoľko minút, mne zaberú celé hodiny. Otec ma však naučil, že hocikáka dôležitá vec si zaslúži zodpovednú rozvahu. A rozhodnutia, ktoré predom mnou v tejto chvíli stoja, sú najdôležitejšie v mojom živote.

Či sa bojím? Áno. Ako najmladšej študentke na univerzite sa mi len ťažko verí, že práve moje skutky by mohli ovplyvniť budúcnosť celej našej krajiny. Že som dosť šikovná na to, aby som dokázala prekonať doktora Barnes a jeho ľudí, a zachránila tak mnohé životy. Iná cesta však neexistuje. Pravdepodobnosť, že zlyhám, je veľmi veľká, napriek tomu to musím aspoň skúsiť.

„Mojím ďalším krokom bude akurát urobiť si úlohy a trochu si pospať.“ Raffé začal protestovať, ale ja som ho umlčala. „Aj ty by si si mal oddýchnuť.“ Z jeho zvesených pliec mi bolo jasné, že je rovnako unavený ako ja. „Keď sa dáme dokopy, možno prídeme na niečo, čo by mohlo zastaviť blížiacu sa udalosť.“

Raffé prikývol. „Vzhľadom na všetko, čo sa stalo, bude asi najlepšie, keď po zvyšok dňa zostaneme v internáte. Profesorka Holtová na teba určite niekoho nasadí. Budeš musieť byť opatrná.“

Vtom som začula tiché trojnásobné cvaknutie. A hneď nato ešte raz. Jedno. Druhé. Tretie. Tri slabé cvaknutia vysielачky na prenosnom komunikátore. Takýto signál sme si dohodli so

Zeenom, keď sa jeden alebo druhý budeme potrebovať porozprávať. Zrejme objavil nejaké miesto, kde môže bezpečne hovoriť. Ja také šťastie nemám. Nie, kým je so mnou v izbe Raffé. Okolnosti ma donútili podeliť sa s ním o viacero tajomstiev, toto mu však zveriť nemienim. Nechcem vložiť bratov život do jeho rúk.

„Uvidíme sa neskôr,“ rozlúčila som sa.

Raffé naklonil hlavu mierne nabok. Keď sa tie slabé cvaknutia ozvali znovu, prižmúril oči.

Tvárila som sa, že som nič nepočula, zamierila som k dverám a otvorila ich. „Mám jednu úlohu, do ktorej sa už vážne musím pustiť.“

Rozhliadol sa po malej izbe. Moje srdce akoby odbíjalo každú ďalšiu sekundu, ktorú zostával na mieste a čakal, kedy sa cvaknutie opäť ozve. No nezopakovalo sa, a tak len pokrútil hlavou a pobral sa k dverám. „Keby si niečo potrebovala, som tu.“

Len čo som za ním zatvorila, zamkla som a ponáhľala sa do spálne. Prstami som zašla pod okraj matraca a zovrela som v nich prístroj, ktorý som si so sebou priviezla až z Piatich jazier. Bol zostrojený tak, aby umožňoval komunikáciu v okruhu maximálne tridsiatich kilometrov od druhého prístroja, ktorý mával otec vo svojej kancelárii. Toho, ktorý teraz Zeen držal v rukách a čakal, kým mu odpoviem.

Tri razy som stisla tlačidlo, aby vedel, že som jeho signál zachytila.

„Cia! Ani ti nedokážem povedať, aký som rád, že ti Michal konečne povedal, kde som. Chcel som sa s tebou spojiť hneď potom, ako som prišiel do Tosu, ale povedal, že bude lepšie počkať. Si v poriadku?“

Zeenov hlas ma naplnil hrejivým pocitom. Keď som vyrastala, s čímkoľvek som sa naňho mohla obrátiť. Zo všetkých mojich bratov to bol práve on, za kým som chodievala, keď som mala

nejaké problémy. Bola som si istá, že on ich všetky dokáže vyriešiť. Dúfam, že je to ešte vždy pravda.

„Som v poriadku.“ Zatiaľ. „Ale...“

„Sláva!“ vydýchol si. „To sa mi uľavilo. Hrozne sa ti ospravedlňujem, že som sa tak naštvál. Nemal som ťa nechať odísť bez rozlúčenia. Žiarlil som, pretože si získala niečo, po čom som vždy túžil. Aspoň som si to myslel. Nevedel som...“

Spomenula som si, ako ma ranilo, keď sa Zeen pred mojím odchodom na Skúšku kamsi vyparil. Bol z nás detí vždy ten najcitlivejší. Najľahšie sa naštvál. Najrýchlejšie reagoval, keď ho niečo popudilo, a najviac sa ho dotýkalo, keď sa tí, ktorých miloval, trápili alebo dokonca niekam odišli. Preto som chápala, že tam nebol, keď sa rodina so mnou lúčila, a presne preto som mohla s čistým svedomím povedať: „Nič sa nestalo. Vlastne keby si tam vtedy bol, musela by som sa ťa spýtať, či si ten komunikátor môžem vziať, a ty by si mi to nedovolil. Posledných pár mesiacov by som bez neho neprežila.“

„Mala si počuť, ako som vrieskal, keď som dočítal tvoj odkaz,“ zasmial sa Zeen. „Mama mi povedala, že za to, ako som sa správal, som zaplatil ešte nízku cenu, pretože by sa mohlo stať aj to, že ťa už nikdy neuvídím. Nechcela, aby som sem šiel, ale otec pochopil, prečo to musím urobiť. Cia, deje sa tu hrozne veľa vecí. Dôležitých vecí. Nevie, či ti to Michal povedal, ale títo ľudia skoncujujú so Skúškou. Naši vodcovia majú plán, ako to všetko zmenia. Bude to nebezpečné.“

„Zeen...“

Nepočúval ma. Keď som bola malá, dokázal mi hodiny a hodiny rozprávať o veciach, ktorým som nerozumela, ale bolo mi to jedno. Skrátka sa mi páčilo počúvať jeho hlas a vedieť, že on tomu všetkému rozumie. Lenže teraz nechápal on.

„Zeen...“

„Je to zložité a zabralo by priveľa času, kým by som ti to poriadne vysvetlil. A nemôžem už dlho rozprávať, lebo sa po mne začnú zháňať. Vzhľadom na situáciu si človek ich dôveru získava pomaly. Aj bez ohľadu na to, že ma predstavil Michal. Myslím, že by ma zajali okamžite, ako som sem vkročil, nebyť...“

„Zeen, mlč!“ V reproduktore zavládlo ticho, a tak som mohla pokračovať: „Michal je mŕtvy.“ Úplne sa mi zovrelo hrdlo a do očí mi vhrkli slzy. Keď som to vyslovila nahlas, odrazu to bolo až veľmi skutočné. „Videla som, ako zomrel.“

„Cia, to nemôže byť pravda,“ nechcel mi veriť Zeen, ale bol šokovaný a hlas sa mu triasol. „Keby Michal zomrel, donieslo by sa mi to. Symon alebo Ranetta by nám to povedali.“ Hovoril rovnakým upokojujúcim tónom, aký používal, keď som bola malá a bála som sa, že mám pod posteľou strašidlá. Lenže v tejto chvíli ma nijaké slová nemohli upokojiť. Vedela som, že tie strašidlá naozaj existujú.

„Symon nič nepovedal, pretože to on Michala zabil.“ Mrkla som na hodiny vedľa postele. Prešlo už päť minút. Ak má Zeen pravdu, čoskoro ho niekto začne hľadať. Nechcela som, aby ho začuli hovoriť do komunikátora a mysleli si, že je špión. Chcela som mu toho toľko povedať, a tak málo času sme mali. Musela som sa rozhodnúť, čo nevyhnutne potrebuje vedieť okamžite a čo môže počkať dotedy, kým sa nám podarí nanovo sa spojiť.

„Michal priniesol Symonovi dôkaz, ktorý prezidentka potrebuje, aby vyhrala hlasovanie v snemovni a skoncovala so Skúškou pokojným spôsobom. Schovávala som sa nablízku.“ Stále som mala pred očami obraz vodcu povstania, keď zdvihol zbraň a vypálil. Dve rany. A Michal spadol na zem. „Počula som, ako Symon povedal, že celé povstanie spolu s doktorom Barnesom umelo vytvorili, aby získali kontrolu nad tými, ktorí chcú Skúšku zrušiť. To povstanie nie je skutočné.“

„Je skutočné, Cia!“ Hoci Zeen hovoril potichu, počula som, ako sa v jeho hlase derie na povrch zlosť, pobúrenie a nedôvera. „Nemyslíš, že by som si všimol, keby nebolo? Títo ľudia sú pripravení bojovať za zmeny.“

„Ja viem. To je presne to, čo od nich Symon a doktor Barnes chcú.“

„To predsa nemôže byť pravda, Cia. Hovoril som s Ranettou aj so Symonom. On...“

„Zabil Michala. Nemôžeš mu veriť.“ S Ranettou som si nebola taká istá. „Michal mu veril a teraz je mŕtvy.“ Znovu sa ma začala zmocňovať panika. Zeen mi musí uveriť! „Symonovou úlohou je postarať sa, aby povstalci neuspeli. Pokiaľ prezidentka hlasovanie v snemovni prehrá a povstalci zaútočia, doktor Barnes a Symon už na nich budú čakať s ozbrojenými silami. Povedia, že boj je jediný spôsob, ako zaistiť bezpečnosť pre zvyšok mesta. Pokiaľ niečo nepodnikneme, povstanie zlyhá. Zomrú ďalší ľudia.“

„Počkaj. Ak máš pravdu...“ Zeen sa zhlboka nadýchol. Keď potom prehovoril, takmer ho nebolo počuť, ale jeho hlas bol presvedčivý. „Musíš z Tosu zmiznúť.“

„To nemôžem. Mám svoje dôvody.“ Napríklad náramok na zápästí. Kamarátov, ktorých by som musela opustiť. Zeena, ktorý je práve medzi povstalcami, ktorých sa doktor Barnes chce zbaviť. Zatiaľ poznám liek len na to posledné. „Zmiznúť by si mal ty. Tu v univerzitnom areáli je kopa budov, ktoré sa takmer nepoužívajú. Mohol by si sa schovať v niektorej z nich.“

„Bez Symonovho alebo Ranettinho výslovného súhlasu nikto nesmie opustiť tábor.“

Ranetta. Žena, ktorú som nikdy nestretla ani ju nevidela. Keď mi Michal vysvetľoval ten rozkol medzi povstalcami, v ktorom sa jedna frakcia usiluje o mierové riešenie situácie, zatiaľ čo druhá už nechce čakať a presadzuje vojnu, vravel, že vedie tú druhú. Kedysi

však musela počúvať Symonove príkazy, rovnako ako všetci ostatní povstalci. Keby sa mu teraz postavila na odpor, mohla by byť naším spojencom? Keby sa s ňou Zeen mohol porozprávať...

Nie. Zeen je síce chytrý, ale len čo sa dá ovplyvniť emóciami, má tendenciu konať unáhlene, bez toho, aby si všetko vopred poriadne premyslel. Nie je dosť dlho súčasťou povstania, aby rozumel jeho vnútornej dynamike a dokázal správne odhadnúť, komu sa dá veriť. Pokiaľ sa vôbec dá niekomu veriť. Michal si myslel, že môže dôverovať Symonovi. Presne ako ja. Zeen navyše neprešiel Skúškou, preto nechápe, aké to je alebo aké hrozné veci sa tam v skutočnosti dejú. Nie je to jeho boj. Musí odísť zmiznúť.

„Mohol by si utiecť tak, aby ťa nikto nevidel.“ Tábor sa nachádzal na mieste starej leteckej základne, ktorú tornádo natoľko zničilo, že sa vláda vzdala akejkoľvek nádeje na jej revitalizáciu. Hoci pôda nebola zdravá, rástli tam stromy. Aj niektorým rastlinám sa darilo. Ak niekto dokáže nájsť cestu naprieč nerevitalizovanou krajinou a skryť sa pred prenasledovateľmi, je to môj brat.

„Možno. A ak sa to bude vyvíjať tak, ako hovoríš, nič iné mi ani nezostane. Ale zatiaľ nie. Zatiaľ som tu. Možno sa mi podarí zistiť niečo užitočné. Ľudia od nováčika očakávajú otázky. Len musím prísť na to, aký druh odpovedí potrebujeme. Kým je šanca...“

Čakala som, že bude pokračovať, ale nasledovalo len ticho. Pozrela som na komunikátor vo svojej ruke a rozbúchalo sa mi srdce. Zeen určite zbadal, že sa niekto blíži. Stíchol včas alebo ho niekto počul rozprávať? Čakala som, že mi dá nejaké znamenie. Niečo, čo ma upokojí, že je v poriadku.

Minúty pomaly plynuli. Zovrela som komunikátor v dlaniach a modlila sa, aby bol brat v bezpečí. Keď som Michalovi doniesla tie dokumenty, podpísala som mu rozsudok smrti. Nemôžem stratiť aj Zeena. Znamenalo by to, že mojou vinou zomrel ďalší človek. Jedna moja časť túžila ísť hľadať Tomasa. Bol so mnou

v noci, keď som Zeena zbadala medzi povstalcami. Určite by mi chcel pomôcť. Ale akokoľvek som si želala vrhnúť sa mu okolo krku a oprieť sa oňho, vedela som, že by nemohol urobiť veľa. Ani jeden z nás toho nemôže urobiť veľa. Ako študenti univerzity máme nad okolitým svetom len pramalú moc.

Je tu však niekto, kto by mi mohol vedieť pomôcť. Michal si možno nebol istý, či jej môžeme veriť, ale ja nevidím inú možnosť. Zanedlho sa bude robiť nový výber kandidátov na Skúšku. Ďalších vyše sto študentov má byť nútených robiť rozhodnutia, ktoré môžu znamenať ich smrť alebo dokonca smrť niekoho z ich okolia. Ak sa príde na to, akú úlohu som zohrala v Damonovej smrti, nebudem už môcť urobiť vôbec nič. Budem mŕtva. V hre je osud príliš veľkého počtu ľudí na to, aby som verila, že to dokážem všetko napraviť sama. Nepatrím k vodcom našej krajiny. Ale prezidentka áno. Je to jej práca. Nie moja.

Musím ju presvedčiť, aby mi pomohla.

Obliekla som si hnedé nohavice, ktoré som dostala po príchode do Tosu, a vypasovanú žltú tuniku zdobenú striebornými gombíkmi. Vyčistila som si pohodlné, hoci obnosené topánky, aby vyzerali čo najlepšie. Väčšinou si vlasy sťahujem na zátylku do pevného uzla, ale tentoraz som si ich rozčesala, až sa leskli, a zaplietla do komplikovaného vrkoča, o ktorom otec vždy smutne hovoril, že s ním vyzerám ako mladá žena, a nie ako jeho malé dievčatko. Dúfala som, že mal pravdu. Ak má byť môj plán úspešný, potrebujem, aby ma prezidentka vnímala nielen ako univerzitnú študentku. Musí ma vidieť ako ženu.

Zbalila som zakrvavené oblečenie z predchádzajúceho dňa do guče a schovala ho do batoha. Damonovu krv z neho nešlo nijako odstrániť. A hoci do mojej izby chodia návštevy len zriedkavo, nechcela som riskovať, že to niekto uvidí. Potrebovala som sa tých vecí zbaviť.

Potom som siahla pod matrac a vytiahla malú ručnú zbraň, ktorú mi dal Raffé. Jej skutočná hmotnosť bola oproti ťažobe v mojom srdci zanedbateľná. V Piatich jazerách sme boli na zbrane zvyknutí. Vystreliť z pištole som vedela už ako malé dievča a Daileenin otec nás naučil poriadne mieriť zhruba v tom čase, keď sme v škole preberali násobilku a delenie. Povolanie môjho otca si vyžadovalo, aby sme žili v blízkosti miesta jeho práce, čo znamená v susedstve nerevitalizovanej krajiny, kde sa potulujú vyhladnuté vlky a ďalšie zmutované zvery. Neraz som sama nejakú útočiacu beštiu zranila alebo zabila. Ak však budem musieť vystreliť z tejto zbrane, nebude to kvôli hladnému zvieraťu. Vložila som si do batoha aj prenosný komunikátor, prehodila si ho cez plece, vyšla von a uistila sa, že som za sebou zamkla.

Internátne chodby boli tiché. Študenti, ktorých som cestou stretla, sa bavili tichšie než zvyčajne. Určite to bolo Damonovým zmiznutím. Keď som schádzala po schodoch, oči som upierala do zeme v obave, že by v nich niekto mohol vidieť vinu. Pristihla som sa, že s každým ďalším krokom čakám na cvaknutie v prenosnom komunikátore, ktoré by mi oznámilo, že Zeen je v poriadku.

Keď som zišla na prízemie, prinútila som sa pokojne, pomaly vykročiť k vchodovým dverám, aby si nikto nevšimol úzkosť, ktorá ma zachvátila z bratovho mlčania a celkom ma paralyzovala. S každou ďalšou minútou som bola viac a viac presvedčená, že sa mu stalo niečo hrozné. Vo dverách som sa obzrela pre prípad, že by si ma Raffé na schodoch všimol a rozhodol sa ísť za mnou. Nikto tam však nebol, tak som vyšla von do žiary popoludňajšieho slnka. Podľa mojich hodínok mi do večere zostávali ešte dve hodiny. Uvedomovala som si, že pokiaľ sa nevrátim včas, niekto si moju neprítomnosť pri stole všimne. Ale nemala som na výber.

Vystrela som sa, obišla budovu internátu až ku kôlni a snažila sa nedívať na to miesto, kde Raffé zhodil Damona do priepasti.

Vytiahla som bicykel, rozhliadla sa, či ma niekto nesleduje, prehodila nohu cez rám a šliapla do pedálov. Starosti o brata ma aj napriek únave hnali vpred.

Preletela som cez most, ktorý sa klenul nad šesť metrov širokou priepastou oddeľujúcou internát štátnej správy od zvyšku areálu. Keď som zahla na cestu vedúcu ku knižnici, ešte raz som sa obzre-la. Z takej diaľky som si nemohla byť istá, ale zdalo sa mi, že som zazrela Griffina, ako stojí nehybne na moste a civie do čiernej priepasti. Hoci som túžila vyhľadať Tomasa a požiadať ho, aby sa ku mne pridal, neurobila som to. Pritiahnuť naňho nechcenú pozornosť bolo to posledné, čo som chcela. Otočila som sa a čo najrýchlejšie som vyrazila v nádeji, že nájdem pomoc pre brata aj pre seba.

Keď som prešla popod umelecky kovanú bránu, ktorá mi pripomínala náramok na mojom zápästí, uvedomila som si, že môj pohyb je kontrolovaný. Študenti nemajú zakázané opúšťať univerzita- ný areál, pokiaľ by som sa však vydala niekam ďaleko, doktor Barnes a profesorka Holtová by zaručene začali pátrať po mojej motivácii. Ako stážistka v prezidentskej kancelárii som mala na- šťastie dôvod zamieriť k svojmu cieľu.

Za bránou som zastala, vytiahla z batoha prenosný komuni- kátor a zapla navigáciu. Po meste som sa pohybovala už predtým, ale aj tak som si nebola istá, či by som zvolila tú najrýchlejšiu cestu. Zdrapom látky zo špinavých šiat som prístroj priviazala o riadidlá a potom som skúsila stisnúť tlačidlo vysielacky. Raz. Druhý raz. Tretí raz. Bez odpovede. Prehltla som sklamanie a za- mierila do stredu mesta. Počas jazdy som si v duchu vybavila tváre Zandri, Malachiho, Ryme, Obidiaha a Michala. Tí všetci prišli do Tosu, aby pomohli svetu. A všetci sú mŕtvi. Musím bratovi pomôcť vyhnúť sa rovnakému osudu. Len aby už nebolo neskoro.

2. kapitola

KEUČKOVALA SOM ULICAMI, ale okolie som nejakú zásadne nevnímala. Dávala som si akurát pozor, aby som sa držala trasy, ktorú mi vypočítal komunikátor. Pritom som si v hlave rekapitulovala, čo už viem. Že prezidentka nie je zajedno s doktorom Barnesom, bolo zjavné. Sama som mala príležitosť presvedčiť sa o ich vzájomnej averzii. No aj keď si prezidentka želá doktora Barnesu odstrániť, nikto netuší, či by vôbec pristúpila na zmenu alebo ukončenie fungujúcej metódy výberu univerzitných študentov. Čistá voda, ktorú pijeme, aj počet kolónií s revitalizovanou pôdou sú dôkazom, že vodcovia, ktorí absolvovali univerzitu, sú naozaj schopní.

Dá sa prezidentke veriť, že zmení systém, ktorý prináša také dobré výsledky? To neviem. Ale keď mi vlasy postrapatil závan vetra, uvedomila som si, že pokiaľ sa mám pokúsiť Skúšku zrušiť, budem to musieť zistiť.

Obytné štvrte sa pomaly začali meniť na ulice s väčšími budovami. Blížila som sa do centra mesta. Nado mnou lietali osobné vznášadla tých, čo mali povinnosti vyžadujúce ich nasadenie aj v nedeľu. Zahla som za roh a uvidela som výrazné vežičky zo

sivého kameňa a vežu s hodinami týčiacu sa nad budovou, kde sa nachádzali kancelárie prezidentky Anneline Collindarovej.

Bicykel som odstavila do stojana pred vchodom a otvorila som ťažké drevené dvere. Hneď ku mne pristúpili dvaja úradníci v čiernych služobných kombinézach, ďalší dvaja stáli pri oblúkových dverách oproti nám. Farba ich uniforiem, biele pásy na ramenách a strieborné pištole zavesené na opaskoch jasne vypovedali o tom, že sú to členovia ochranky. Len oni majú povolené nosiť zbrane v priestoroch vládnych budov. Takýto zákon bol prijatý po skončení siedmich fáz Vojny národov, keď sa tí, čo prežili, zišli, aby rozhodli, či vytvoria novú centrálnu vládu. Viedli skutočne zapálené debaty. Veľa ľudí bolo presvedčených, že práve posledný prezident Spojených štátov Nicholas Dalton a ďalší svetoví lídri, ktorí boli pri moci tesne pred vojnou alebo počas nej, sú zodpovední za zdevastovanú Zem a takú mieru deštrukcie a strát na ľudských životoch. Mnohí iní však zastávali názor, že ak má byť revitalizácia úspešná, centrálna vláda je potrebná. Tých rozhovorov sa mohol zúčastniť každý, akurát niektorí verili, že zbrane hovoria presvedčivejšie než slová. A práve fakt, že oponenti vzniku novej vlády ich používali, mnohých presvedčil o tom, že bez vlády by nastalo totálne bezprávie. Prvý zákon, ktorý bol schválený po ustanovení novej vlády, zakazoval nosiť akúkoľvek strelnú zbraň na pôde snemovne. O desať rokov bol rozšírený na všetky vládne budovy.

Dnes som ho porušila. Bola som totiž povinná odovzdať Raffeho zbraň, ale nebola som ochotná to urobiť. Musela som byť pripravená na všetko.

Trochu som si nadhodila batoh a zamierila som k strážcovi so širokými plecami, ktorý stál za malým čiernym stolíkom. Povedala som mu svoje meno a ukázala náramok. Keď prikývol, vystrela som sa a prešla dverami vedúcimi do prezidentských kancelárií.

Za tých pár týždňov svojho pôsobenia na mieste stážistky som sa naučila, že v sobotu či nedeľu je možné stretnúť tu pár mladých oddaných pracovníkov prezidentskej kancelárie, ale samotná prezidentka býva v dňoch určených na odpočinok len zriedkakedy prítomná.

Vzhľadom na to, že v pondelok sa v snemovni malo hlasovať o jej návrhu, očakávala som, že v práci bude viac zamestnancov. A nemýlila som sa. Chodby, ktorými som kráčala na prvé poschodie až ku kancelárii prezidentky, boli plné života. Vo vzduchu bolo cítiť napätie a úradníci pobiehali okolo stolov a rozprávali sa tmenými hlasmi. Niekoľkí mi venovali letmé pohľady, ale väčšina bola príliš zamestnaná na to, aby si ma všimla. Prešla som cez veľkú zasadaciu miestnosť, kde bol na tabuli zverejnený program snemovne na nasledujúci týždeň. Bod SKÚŠKA A RIADENIE UNIVERZITY bol napísaný červeným písmom. Hlasovanie sa malo konať o dva dni.

Konečne som sa dostala až k veľkým bielym dverám do prezidentkinej kancelárie. Za stolom naľavo od nich nikto nesedel. Chytila som kľučku a stlačila.

Zamknuté. Zaklopala som, ale moje podozrenie sa len potvrdilo. Nikto tam nebol.

Vrátila som sa po rovnakej trase do hlavnej haly a vydala sa po železnom schodisku na druhé poschodie. Pred niekoľkými týždňami som tadiaľto šla prvý raz, za Michalom. Bola som vtedy zaskočená, že ho tam vidím. Predstieral, že ma nepozná, keď ma sprevádzal po budove, jednej z najstarších v Tosu. Vyšla som až celkom hore a pomaly som zamierila po chodbe k dverám, ktoré z každej strany strážil jeden úradník vo fialovej uniforme. Michal vravel, že tie dvere vedú do prezidentkinho súkromného apartmánu.

Tak veľmi som si želala, aby bol teraz vedľa mňa. Podišla som až k úradníkom. „Mám správu pre pani prezidentku,“ povedala som.

Tmavovlasý strážca vpravo sa zamračil. „Pani prezidentka nie je v budove. Môžete svoju správu nechať na stolíku dolu pred jej kanceláriou. Niektorý z jej najbližších spolupracovníkov sa na ňu zajtra pozrie.“

Hneď som pochopila, čo mi tým chce naznačiť. Mám vypadnúť. Hoci fakt, že ma nechali do budovy vojsť, znamená, že mám právo tu byť, ani tá najvyššia miera sebavedomia nemôže zamaskovať moju mladú tvár a drobnú postavu. Obaja strážcovia ma vnímajú len ako študentku, ktorá by nemala mať ani najmenší dôvod nosiť správy najvyššej predstaviteľke Zväzu národov.

„Musí existovať spôsob, ako pani prezidentke tú správu doručiť.“ Použila som pevný odmeraný tón, akým otec hovorieval s pánom Taubsom, keď mu jeho koza zožrala mladé sadenice, ktoré vysadil okolo jeho farmy.

„Áno,“ pripustil šedivý muž naľavo.

Skôr než mi stihol prikázať, aby som odišla, pokračovala som: „Volám sa Malencia Valeová a pracujem u pani prezidentky ako stážistka. Pred niekoľkými týždňami ma požiadala, aby som s ňou prebrala jednu konkrétnu tému. Bola by som rada, keby jej niekto oznámil, že som dorazila a som pripravená ju s ňou prediskutovať.“

„Pani prezidentka neprijí...“

Vtom ten šedivý muž zdvihol ruku a zarazil strážcové nahnevane slová. „Dám vašu správu doručiť,“ potichu oznámil. „Dúfam, že je to také dôležité, ako si myslíte. Ak nie, zistíte, že za chybné rozhodnutia sa platí. Ste pripravená zaplatiť?“

Zaplatiť... Viem, aká cena sa platí u doktora Barnes. Je to podobné aj u prezidentky Collindarovej? Nepracovala som v jej kancelárii dosť dlho na to, aby som prenikla do všetkých tajomstiev, ale už som si všimla, že Michal jej nedôveroval úplne bezvýhradne. Ani ja nie, lenže stačilo, aby som si spomenula na

Tomasa a na všetkých tých, ktorých životy mohli byť ohrozené, a hneď som si bola istá, že tú cenu bez ohľadu na jej výšku zaplatím.

Stačilo kývnuť a úradník zmizol za malými dverami naľavo. Keď sa vrátil, oznámil mi: „Vašu správu som odovzdal. Počkajte tu.“

Na čo, to mi už nepovedal. Na prezidentku? Na úradníkov, ktorí vyhodnotili moju žiadosť ako nepodloženú? Mohla som si byť istá jedine tým, že nezostala bez povšimnutia. Mladší úradníci, ktorých som predtým videla pracovať v preplnených kanceláriách na horných poschodiach, si medzi sebou šepkali, keď schádzali zo schodov. A hoci predstierali, že riešia nejaké pracovné povinnosti, ich pohľady smerujúce ku mne hovorili za všetko. Kohosi som začula šepkať, že dúfa, že viem, čo robím.

Aj ja som dúfala. Čím viac ľudí prešlo okolo mňa, tým som si bola istejšia, že správa o mojej žiadosti stretnúť sa s prezidentkou sa rozšíri aj za múry budovy. Michal dostal miesto v jej kancelárii len vďaka Symonovým kontaktom vo vláde. Umiestnil ho tam, aby na prezidentku dozeral a hlásil mu jej plány, ale Michal zrejme nebol jeho jediným informátorom.

Odolávala som nutkaniu prechádzať sa sem a tam a pozerala som sa pred seba v nádeji, že nervozita, ktorú cítim, nie je očividná. Po nejakom čase, ktorý mi pripadal ako celé hodiny, sa hore na schodoch ukázala tmavovlasá žena v oficiálnej červenej. Premerala si ma pohľadom a šedivému strážcovi odovzdala nejakú správu. On si ju prečítal, prikývol a zamieril ku mne. „Tadiaľto.“

Zaviedol ma k dverám do prezidentkiných súkromných priestorov. Keď ich otvoril, ustúpil nabok a povedal: „Počkajte v tejto miestnosti. Prídu po vás, keď budú pripravení.“

A skôr než som sa stihla opýtať, kto sú *oni*, postrčil ma do malej predsieni. Dvere sa za mnou zavreli. Tlmené svetlá a nasivo

vymaľované steny pôsobili dojmom, akoby bola celá miestnosť zahalená do tieňa. Rovno predou mnou boli žiarivo biele dvere so striebornou kľučkou s vysokým leskom.

To mi niečo pripomenulo. Šestoro bielych dverí so striebornými kľučkami. Päťoro bolo označených čiernym číslom. Šieste viedli von. Áno, podobali sa na tie, pred ktorými som stála v treťom kole Skúšky. Mali sme vtedy preukázať nielen svoje individuálne akademické vedomosti, ale aj schopnosť správne odhadnúť silné a slabé stránky ostatných členov svojho tímu.

„Malencia Valeová,“ ozval sa ženský hlas z malého reproduktora pri dverách. „Môžete vojsť.“

Chytila som kľučku a zhlboka som sa nadýchla. Na Skúške som sa musela rozhodnúť. Buď tými dverami prejdem a popasujem sa s testom, ktorý ma za nimi čaká, alebo odídem, skôr než vstúpim dnu. Buď uverím, že všetci členovia tímu pracujú v mene rovnakého cieľa, alebo pripustím, že jeden z nich svoj tím zradil. Vtedy som šla rovno k dverám s nápisom VÝCHOD. Tentoraz som však kľučku stisla a vošla dovnútra.

Nikto tam nebol.

Veľká miestnosť bola vymaľovaná jasnožltou farbou. Na jednej strane stál dlhý čierny stôl. Na druhej niekoľko modrých čalúnených stoličiek rozostavených pred praskajúcim ohňom v kozube. Napravo od neho boli zatvorené dvere.

Otvorila som batoh, vypla prenosný komunikátor a usadila sa na jednu stoličku. Vtom sa dvere otvorili a dnu vošla prezidentka Collindarová. Jej vysoká postava a starostlivo upravené čierne vlasy budili rešpekt, rovnako ako vypasované červené sako. Kývla mi, čím dala najavo, že o mne vie, a hneď sa otočila, aby povedala niečo človeku, ktorý stál vo dverách za ňou. „Poskytla som vám všetky informácie, ktoré mám. Dúfam, že budete pripravený.“

„Môžete sa spoľahnúť,“ odvetil mužský hlas. Keď ten sivovlasý muž vošiel dovnútra, zatajil sa mi dych. Venoval mi široký úsmev. Rovnaký, akým nedávno obdaril Michala len chvíľku predtým, než stisol spúšť a ukončil jeho život. Ten úsmev patril vodcovi povstalcov Symonovi Deanovi.

Keď sa trochu pohol, pri páse sa mu zalesklo niečo kovové. Bola to pištoľ. Pravdepodobne tá, s ktorou zavraždil Michala. Naše pohľady sa stretli a v očiach som mu zahliadla rovnakú príťažlivú silu ako kedysi. Videli sme sa len dva razy. Počas štvrtého kola Skúšky, keď mi dal jedlo a vodu. Pomáhal nám, aby dal povstalcom nádej na víťazstvo, aby ich presvedčil, že sami by Skúšku nedokázali ukončiť lepšie. Lenže to som si nemala pamätať. Akýkoľvek náznak, že ho poznám, by znamenal, že sa mi vrátili spomienky na Skúšku.

V spánkoch mi pulzovala krv. Prehltla som hnev aj strach a prinútila sa nasadiť masku pokojného záujmu. Mohlo to trvať len niekoľko sekúnd, ale mne pripadalo ako celá večnosť, kým Symon obrátil svoju pozornosť naspäť na prezidentku.

„Všetko bude pripravené, ale aj tak si myslím, že by ste to hlasovanie mali ešte odložiť.“ Snažila som sa nechať na sebe poznať prekvapenie. „Hoci veľa ľudí by to vnímalo ako prejav slabosti, tie dni navyše by nám poskytli šancu získať ďalšie hlasy. Vzhľadom na to, ako to vyzerá teraz...“

Prezidentka však zdvihla ruku a pokrútila hlavou. „Niektorí začali svoju podporu našej veci zvažovať už teraz. Odklad by ich mohol presvedčiť, aby si to rozmysleli úplne. Takže pokiaľ nie ste schopný slúbiť, že nájdete to, čo potrebujem...“

„Vy viete, že vám to nemôžem slúbiť.“

„To znamená, že hlasovanie prebehne, ako bolo naplánované. Tak či tak koncom týždňa ohlásim víťazstvo.“

„V tom prípade nemáme o čom hovoriť.“ Symon si unavene vzdychol, ale neverím, že ten záblesk triumfu v jeho očiach som si

len vymyslela. Pripomenúť prezidentke, že keby rozpravu a hlasovanie o svojom návrhu odložila, prišla by o politické body, bol spôsob, ako zaistiť, že jej to ani nenapadne. Myslí mu to. Dúfam, že jej ešte viac.

Prezidentka Collindarová prikývla. „Stretneme sa dolu, len čo so svojou stážistkou preberiem jej skúsenosti z univerzity. Rozhodla som sa, že vzhľadom na tému hlasovania, ktoré nás čaká na budúci týždeň, by nebolo na škodu dať si osviežiť spomienky na štúdium niekým mladším. Nemalo by mi to zabráť veľa času.“

Symon mi venoval posledný pohľad, nato prikývol a zmizol za dverami. Len čo odišiel, prezidentka sa posadila na stoličku oproti mne. „Povedala som Symonovi a ďalším členom svojho tímu, že som vás pozvala, aby ste sem prišli cez víkend, keď si dorobíte školské úlohy. Myslela som si, že pre vás bude bezpečnejšie, keď sa roznesie, že ste sem prišli na môj pokyn, a nie z vlastnej iniciatívy. Tento týždeň sa stali udalosti, ktoré by mohli viesť k tomu, že vás ľudia budú ťažko vnímať iba ako stážistku v mojej kancelárii.“

„Chápem,“ prikývla som.

Prezidentka zdvihla jedno obočie, ale viac nepovedala. Len čakala, že budem pokračovať. Zhlboka som sa nadýchla a vystrela som sa. Spôsob prezentácie je rovnako dôležitý ako samotný obsah. Musím zachovať pokoj. Ovládať sa. Čaká ma tá najdôležitejšia skúška v mojom doterajšom živote. Od správnej odpovede závisí nesmierne veľa. Nesmiem zlyhať.

„Viem, že vaši ľudia hľadajú nejaký hmatateľný dôkaz, že metódy, ktoré doktor Barnes používa pri Skúške a riadení univerzity, zachádzajú príďaleko. Dozvedela som sa, že bez takého dôkazu bude hlasovanie o jeho odvolaní neúspešné.“

Prezidentka Collindarová sa oprela. Zatiaľ čo si ma obzerala, jej čierne vlasy sa leskli na svetlomodrom čalúnenom operadle.

„Máte presné informácie. Mohol by azda dôvod vašej návštevy na tom niečo zmeniť?“

„To dúfam. Hoci asi nie tak, ako by ste si mysleli.“ Opäť som sa zhlboka nadýchla a pokračovala som: „Úradník z hlavného mesta, ktorý ma odviezol z Piatich jazier na Skúšku, začal u vás pracovať tesne predtým, než som prišla na stáž. Volal sa Michal Galen.“ Len čo začula jeho meno, po tvári jej prebehol tiež podozrenia. „Michal mi povedal, že sa sem dostal vďaka vplyvu istého muža menom Symon, ktorý stojí na čele hnutia za odstránenie doktora Barnes a jeho extrémnych metód. Povedal mi, že vzhľadom na moju mladosť by bolo príliš nebezpečné zapojiť ma priamo do povstania proti nemu. Mávam nočné mory o udalostiach, ktoré sa stali počas Skúšky. Neviem, či sú skutočné, ale bola som rozhodnutá pomôcť akýmkoľvek spôsobom. Michal mi dal úlohu, ale Symonovi o tom nepovedal. Požiadal ma, aby som mu pomohla nájsť dôkaz, ktorý potrebujete, aby ste snemovňu presvedčili o odvolaní doktora Barnes. Včera som Michalovi ten dôkaz, ktorý tak hľadáte, priniesla.“

Prezidentka Collindarová sa naklonila dopredu, ale skôr, než ma stihla požiadať o niečo, čo som jej už nemohla dať, som pokračovala: „Michal ten dôkaz odniesol Symonovi.“ Akoby jej úsmev zmrzol na perách, keď pozrela na dvere, ktorými práve odišiel. „Keďže Michal Symonovi nepovedal, že ma zapojil do hľadania, nechcel ma do tábora povstalcov vziať. Lenže ja som na tom trvala. Keď dôkazy, ktoré by mohli ukončiť proces Skúšky, odovzdával Symonovi, schovávala som sa nablízku. A tak som videla, ako naňho Symon namieril zbraň a zastrelil ho. Dôkazy sú preč. Michal je mŕtvy.“

Prezidentka Collindarová si ma pozorne obzrela. Na tvári sa jej neodrážala nijaká emócia. Srdce mi búšilo ako opretek. Odolala som nutkaniu zamračiť sa pod váhou jej pohľadu. Chcelo sa mi

prosiť ju, aby mi uverila. Ale bolo jasné, že premýšľa o mojich slovách. Posudzuje moje pohnútky. Moju úprimnosť.

Nakoniec povedala: „Tvrдите, že Michal Gallen je mŕtvy. Môžete to dokázať?“

„Nie,“ pripustila som. No možno by som mohla. Bol tam aj Raffe. Keby si ho sem prezidentka zavolala, mohol by moje tvrdenie podporiť. Lenže o ňom som sa zatiaľ vôbec nezmenila. Keby som to urobila, prezidentka Collindarová by mi mohla začať vyčítať, čo jej ešte zatajujem. A čo by bolo možno ešte dôležitejšie, pokiaľ by mi neuverila, rozhodne by sa o našom stretnutí zmieni-la Symonovi. A moje presmerovanie by na seba nedalo dlho čakať. Ak sa Raffemu naozaj dá veriť, nerada by som jeho osud spájala so svojím. Potom som si však uvedomila, že jedna vec môže potvrdiť pravdivosť mojich slov. „V pondelok ani v nasledujúcich dňoch Michal nepríde do práce.“ Zataľala som päsťe a do očí mi vhrkli slzy smútku a viny. „Jeho neprítomnosť vám dokáže, že hovorím pravdu, ale to už bude prineskoro.“

„Prineskoro na čo?“ spýtala sa prezidentka potichu, ale z jej napätého výrazu som pochopila, že si to už zrátala sama. Pokiaľ by mi mala veriť, znamenalo by to uveriť aj tomu, že Michala zavraždil niekto, s kým úzko spolupracuje. Niekto, kto jej pomohol celé hlasovanie a útok na doktora Barnesu naplánovať tak, aby sa skončili fiaskom.

Napriek tomu som jej odpovedala: „V čase, keď vyjde najavo, že Michal je nezvestný, budete iniciovať rozpravu o Skúške a univerzite.“ Zákon hovorí, že len čo niekto podá nejaký návrh a začne sa o ňom rozprava, už ho nemožno stiahnuť. Debata musí byť ukončená a musí prebehnúť hlasovanie. Ten zákon vznikol preto, aby zaistil, že všetky návrhy, ktoré sa na pôdu snemovne dostanú, budú dôsledne prediskutované. „Len čo to urobíte, spustíte kolo-beh udalostí, ktoré doktor Barnes so Symonom pripravili. Chcú,

aby ste hlasovanie prehrali a aby povstalci zaútočili. A len čo k tomu dôjde, ľudia stojaci za doktorom Barnesom proti nim zasiahnu. Jednou ranou zmetú zo stola hrozbu konca Skúšky aj vás z úradu.“

„A ešte budú vyzerat ako hrdinovia.“ Tie slová prezidentka zašepkala skoro nečujne. Boli také tiché, že som si nebola istá, či som správne rozumela. Hrdinstvo bolo to úplne posledné slovo, ktorým by som doktorov plán na odstránenie všetkých odporcov označila.

Ale keď som sa nad tým zamyslela, došlo mi, že prezidentka si všimla niečo, čo som prehliadla.

Keďže to inak nie je možné, povstalci pôsobia v utajení. Občania Tosu o ich cieľi vôbec nič nevedia – okrem pár výnimiek, ktorým niekto nedávno vnútil zbrane. A aj keby to celé nakoniec vyšlo najavo, väčšina ľudí z Tosu nikoho, kto bol vybraný na Skúšku, nepozná. Len zlomok z nich je v príbuzenskom vzťahu s niektorým z niekdajších univerzitných študentov, ktorí sa stali vodcami našej krajiny bez toho, aby museli niečo ako Skúška alebo presmerovanie vôbec zažiť. Len málokto z nich by uvítal povstanie, v ktorom by sa pravdepodobne preliala aj nevinná krv kvôli presvedčeniu, ku ktorému sa oni sami nehľasia. Ak by plán doktora Barnes a Symona uspel, povstalci by zahynuli takmer hneď po prepuknutí násilia. A keďže by už sami nemohli vystúpiť na svoju obranu, doktor Barnes by mohol ich snahu vykresliť ako pokus o zvrhnutie legitímnej vlády a zničenie celonárodnej revitalizačnej misie. A jeho stúpenci by ho vyhlásili za hrdinu. História vždy odmeňuje víťazov.

Prezidentka Collindarová vstala a postavila sa pred kozub. „Symon pracuje pre Jediaha.“ Jej hlas znel pokojne, ticho. Napriek tomu som v ňom začula nepatrný náznak napätia. „Zorganizovať povstanie proti sebe samému – to je chytré. Dáva mu to možnosť ovládať tých, čo sú s ním, aj tých, čo sú proti nemu. Stratégia bola vždy jeho silnou stránkou.“

„Vy mi veríte?“ prekvapene som sa spýtala. Pocítila som zvláštny pokoj. Nielenže som v tom teste obstála, podarilo sa mi posunúť celú vec niekomu, kto môže zabrániť tragickému vývinu udalostí. Môžeme jej to so Zeenom prenechať.

„Verím,“ obrátila sa naspäť ku mne. „Mysleli ste si, že nebudem, a aj napriek tomu ste sa vystavili nebezpečenstvu, len aby ste mi to mohli povedať? Už pred naším stretnutím v snemovni som počula, že sa od svojich vrstovníkov veľmi líšite. Asi preto, lebo Jedidiahove testy nie sú koncipované tak, aby odmeňovali tých, čo sú ochotní obetovať samých seba. Z toho, čo viem, sa sebaobetovanie v Skúške často končí kandidátovou elimináciou.“

Eliminácia... To bolo príjemnejšie označenie než *smrť*.

„Nie je štandardné, aby sa niekto ako vy dostal tak ďaleko,“ dodala.

Zamyslela som sa nad Skúškou. Viac než dvadsiati sme sa dostali cez štvrté kolo až na záverečné pohovory. Vtedy sa ma mohol doktor Barnes zbaviť. Prečo to neurobil?

Prezidentka Collindarová si opäť sadla. „Možno by ste mi vedeli odpovedať na zopár otázok. Koľko povstalcov pracuje pre doktora Barnesu? Spolupracuje so Symonom aj Ranetta alebo žije v rovnakom klame ako donedávna aj ja?“

„To neviem.“ Priala by som si, aby to bolo inak. „Ranettu som nikdy nevidela ani s ňou nehovorila.“ Čo mi robilo veľké starosti vzhľadom na fakt, že s ňou a s ostatnými povstalcami spolupracuje aj môj brat. „Symon prikázal niekoľkým svojim ľuďom, aby odniesli Michalovo telo. Nevyzerali, že by ich jeho smrť nejako šokovala. Verím však, že väčšina povstalcov si želá koniec Skúšky.“ Michal by im inak neveril. Ani Zeen.

„Aj ja si to myslím. Lenže nemôžem si byť istá, ktorým z nich sa dá veriť a ktorí z nich tvrdia, že sú na našej strane len preto, aby nás odstránili. Bohužiaľ. A vzhľadom na vaše tvrdenie, že aj

Michalovi miesto v mojej kancelárii niekto zaistil, nemôžem si byť istá ani lojalitou väčšiny, ak nie rovno všetkých svojich zamestnancov. Nedá sa zistiť, ktorí sú oddaní Symonovi a ktorí mne.“

Mala pravdu. Prezidentka sa odmlčala a zahľadela sa do ohňa. Napätie v miestnosti začalo narastať. Pery tisla k sebe, to jediné naznačovalo obrovské rozmery problému, ktorému čelila. V tej chvíli som pochopila, prečo je na čele krajiny práve ona.

Prikývla. „Symon sa bude o toto naše stretnutie zaujímať. Musím už ísť za ním. Zostaňte tu. Niekto vám sem prinesie nejakú prácu, aby vás zamestnal, takže tí, čo vás sledujú, si nebudú lámať hlavu nad dôvodom vašej ďalšej prítomnosti. O chvíľu sa vrátim.“

„Ale...“

S tým prezidentka Collindarová vyšla dverami do chodby, kde som začula, ako hovorí: „Prineste niekto slečne Valeovej prácu. Tak aspoň nevyjde jej cesta sem celkom nazmar.“

Potom sa dvere zabuchli a ja som vstala zo stoličky. Hoci sa mi dosť ulavilo, nedokázala som obsedieť. Prechádzala som sa po miestnosti sem a tam a premýšľala o tom, ako prezidentka Collindarová prijala moje slová. To, ako rýchlo sa s nimi stotožnila, svedčilo o tom, že o dôveryhodnosti povstalcov musela mať už predtým nejaké pochybnosti. Napriek tomu s nimi ďalej spolupracovala. Michal mi raz povedal, že hoci zastáva tú najvyššiu vládnu funkciu, v skutočnosti má menšiu reálnu moc než doktor Barnes. Myslím, že v tejto chvíli som konečne pochopila, čo tým myslel. Samotný titul *vodca* vám dáva váhu len vo chvíli, keď vás občania a podriadení nasledujú. Funkcia *prezident* neznamena nič, pokiaľ ľudia hľadajú vodcovstvo u niekoho iného. A keďže na strane doktora Barnesu bolo toľko úradníkov – pravdepodobne aj niektorí jej vlastní zamestnanci –, prezidentke Collindarovej nezostala iná možnosť, len spolupracovať aj s tými, ktorým celkom neverila, pokiaľ chcela opäť získať postavenie, v ktorom by

dokázala udržať jednotu krajiny. Prezidenti nielenže musia byť dost múdri na to, aby rozumeli problémom, ktoré sa pred nimi vynárajú, takisto musia dokázať nájsť potenciálne riešenie a spôsob, ako inšpirovať ostatných, aby ich nasledovali.

Prezidentka Collindarová nastúpila do úradu pred necelými piatimi rokmi po smrti prezidenta Wendiga. Ten strávil vo funkcii tridsaťštyri rokov. Naša učiteľka z Piatich jazier ho označila za jedného z najväčších vodcov, akých história poznala. Keď som študovala, aké úžasné pokroky v oblasti rozširovania zdrojov pitnej vody, elektriny, potravín a využiteľnej pôdy sa za jeho vlády dosiahli, súhlasila som s ňou. Odrazu som však musela pripustiť, že prezident Wendig vedel o Skúške aj o tom, čo čaká študentov, ktorí prejdú bránami Testovacieho centra. Koľko z tých pokrokov, na ktoré dozeral, bolo možné dosiahnuť len vďaka študentom, ktorí boli donútení obetovať vlastný život? Podporoval program doktora Barnesu? Ak áno, znevažovalo to aj pokrok, ktorý bol za jeho vedenia dosiahnutý? Neistota odpovedí ma hlboko znepokojovala.

Vtom sa ozvalo zaklopanie na dvere a vzápätí sa v nich zjavila mladá úradníčka v červenom, s plnou náručou veľkých hrubých fasciklov. Za ňou vošla ďalšia, tiež zavalená papiermi. Obe ich položili na stôl. Tá druhá sa rovno otočila a odišla, tá prvá sa mi prihovorila: „Prezidentka Collindarová vám dala za úlohu zoradiť tieto správy o absolventoch univerzity podľa toho, kde sa narodili. Keď to budete mať hotové, všetky materiály zase založte v abecednom poradí.“ Súcitný úsmev na jej tvári mi naznačil, že podľa nej je to trest za to, že som prezidentke počas nášho stretnutia nepodala dostatočne relevantné informácie. Keď zamierila k dverám, ešte dodala: „Dnes budeme mnohí pracovať do neskorého večera. Ak tu ešte budete, keď prezidentka odíde, radi vám pomôžeme.“

Prezidentkin plán presvedčiť ostatných, že som mrhala jej časom, zjavne vyšiel.

Hoci som vedela, že v skutočnosti papiere triediť nemusím, aj tak som to urobila. Keby nič iné, aspoň to odvieďlo moju pozornosť od obáv z toho, ako prebieha jej schôdzka so Symonom. Rozdelila som si dosku stola a podlahu okolo neho na jednotlivé kolónie a Tosu, vzala prvý fascikel a pustila sa do práce. Ako sa dalo čakať, vzhľadom na to, že Tosu bolo prvých dvadsať rokov po založení Zväzu národov jedinou obývanou oblasťou, väčšina absolventov pochádzala práve odtiaľto. Aj keď z pohľadu na kôpku papierov bolo zrejmé, že vtedy študovalo menej ľudí než teraz. Pravdepodobne preto, lebo bolo potrebné, aby sa väčšina podieľala na rekonštrukcii mesta.

Spomedzi kolónií najväčší počet absolventov pochádzal zo Shawnee, tesne za ňou boli Omaha, Amarillo a Ames. Neprekvapilo ma, že miesto, ktoré som vyhradila pre svoju kolóniu, dlhý čas zívalo prázdnotou – až do obdobia pred osemnástimi rokmi, keď z Piatich jazier vzišiel prvý študent. To bolo sedem rokov po založení našej kolónie.

Dreu Owens.

Žeby syn starostky Owensovej? Otec mi raz povedal, že mala dieťa, ale už s nami nie je. Vtedy som predpokladala, že zomrelo. Zrejme to tak nebolo. Vybrali ho na Skúšku, ktorú prežil, a dostal sa na univerzitu. Podľa záznamu Dreu študoval biologické inžinierstvo a prideliť ho na stáž do nejakého výskumného tímu, ktorý pracuje na rozvoji metód reverzných mutácií rastlín a živočíchov. Keď som jeho záznam odložila, napadla mi otázka, akú prácu mohol dostať po skončení štúdia a či je ešte vždy v Tosu.

Pokračovala som v práci a hromada s neroztriedenými správmi sa zmenšovala. Práve som sa pustila do posledného fascikla, keď do miestnosti vošla prezidentka so sivou zložkou v ruke. Tiché obavy, s ktorými odišla na schôdzku so Symonom, boli preč. Nahradila ich sebaistota a sebadôvera.

Rýchlo som vstala zo zeme. „Prepáčte mi to zdržanie,“ povedala. „Symon mal k programu na budúci týždeň hrozne veľa poznámok. Nechala som ho hovoriť a využila ten čas na premýšľanie nad nejakým plánom.“ Prešla cez miestnosť až k stolu, za ktorým som stála, a pozrela mi rovno do očí. „To hlasovanie už nemôžem zrušiť. Vzbudila by som tým Jedidiahovo a Symonovo podozrenie. V každom prípade sa zajtra ráno ukáže, že jeden z mojich zamestnancov je nezvestný. Nikoho preto neprekvapí malý odklad, zatiaľ čo môj tím bude vynakladať maximálne úsilie na to, aby ho našiel. Som presvedčená, že Symon takému postupu navonok zatlieska a využije čas na šírenie roztržiek medzi povstalcami a vyvíjanie tlaku, aby naplánovali útok. Dokážem ich presvedčiť, aby počkali, kým budeme hľadať Michala. Ak budem mať šťastie, podarí sa mi ich zdržať o taký týždeň. Len dúfam, že to bude stačiť.“

„Stačiť na čo?“ spýtala som sa.

„Myslela som, že je to jasné,“ podotkla. „Nemáme na výber. Musíme sa držať pôvodného plánu povstalcov ukončiť projekt Skúšky.“

Na chvíľu mi došli slová, ale medzitým som si uvedomovala plný význam tých jej. „Povstalci však pôvodne chceli začať vojnu.“

„To nikdy nebolo ich zámerom,“ oznámila mi. „Povstalci majú koordinovať elimináciu konkrétnych cieľov. Reštrikcie sa obmedzia na hrozby likvidáciou. Samozrejme, vždy keď sa násilie stane nástrojom, vznikne riziko neplánovaných strát. V každom prípade tí, čo na tomto pláne pracovali, ho koncipovali tak, aby tieto straty čo najviac minimalizovali.“

Konkrétne ciele. Likvidácia. Nástroj. Plán. Slová, ktoré jednoznačne smerovali k zamýšľanému krviprelievaniu.

Potom prezidentka otvorila fascikel, ktorý priniesla so sebou, vytiahla z neho hárok papiera a podala mi ho. Bolo na ňom jedenásť mien. Prvé patrilo doktorovi Jedidiahovi Barnesovi. Nasledovalo

meno profesorky Verny Holtovej, profesora Douglasa Leea a istého Rycharda Jeffriesa. Bola som si takmer istá, že ide o Raffeho otca. Len držať ten papier stačilo na to, aby sa mi zrýchlil pulz a začali sa mi potiť ruky.

Prezidentka Collindarová akoby si nevšimla moje znepokojenie a pokračovala: „Skúška a riadenie univerzity sú v rukách vybranej skupiny, ktorú vedie doktor Barnes. Patria do nej členovia univerzity, úradníci na kľúčových vládnych postoch a vedci, ktorých výskumy doktor Barnes využíva na rozvoj Skúšky. Všetci na tomto zozname majú dostatočnú moc a vplyv na to, aby si udržali nad Skúškou a univerzitou kontrolu, aj keby Jedidiah z celej rovnice vypadol. Na tomto dokumente spolupracoval aj Symon, takže existuje šanca, že je zavádzajúci. Ja však verím, že ten plán naďalej platí.“

„Vy chcete zavraždiť doktora Barnes a jeho najbližších spolupracovníkov?“

„Nie.“

S úľavou som si vydýchla. Prezidentka Collindarová si odo mňa papier zase vzala a vložila ho naspäť do fascikla. „Ja doktora Barnes a jeho ľudí zabíjať nebudem.“ S tými slovami mi celú dokumentáciu vložila do rúk. „Urobíte to vy.“

3. kapitola

TIE SLOVÁ BOLI ako úder do tváre a vyrazili mi dych. V kozube zapraskalo. Niekde v budove som začula buchnúť dvere. Prezidentka Collindarová stála predou mnou nehybná ako smrť a pozorovala ma.

„To nemôžete myslieť vážne,“ zašepkala som, hoci som vedela, že presne tak to myslí. „Predsa nemôžem...“

„Ale áno, môžete.“ Jej slová zneli príkro. Rozhodne. „Hoci verejnosť nič nevie o tom, ako prebieha Skúška, začula som toho už dosť na to, aby som pochopila, čomu kandidáti musia čeliť. Ak chcú uspieť, musia byť múdri a schopní urobiť čokoľvek, aby prežili.“

Akoby celá miestnosť odrazu zmizla. Ani čoby som sa ocitla na nerevitalizovaných pláňach štvrtého kola. Tomas zase šepkal moje meno. A ja som v šere opäť uvidela krv, ktorá mu prúdila z rany na bruchu. Predou mnou stál Will. Zelené oči prižmúrené, zbraň obrátená proti mne. Vystrel sa a zamieril. Zbraň, ktorú som zvierala v rukách, vystrelila. Will sa zatackal, keď ho guľka trafila do boku. A keď sa dal na útek, nehladela som na to, že sa mi chce vracat', vystrelila som ešte raz.

Áno. Keď ma niekto napadne, urobím čokoľvek, aby som prežila. Ale toto...

„Nemôžem.“ Triasli sa mi kolená, ale môj hlas znel odhodlane. Pevne. Sebaistejšie, než som sa v skutočnosti cítila.

Prezidentka Collindarová prešla voľným krokom cez miestnosť a sadla si na stoličku hneď vedľa kozuba. „Hlasovanie odložím, tým však len odsuniem nevyhnutné. Pokiaľ sa v Symonovi nemýlite, čo si myslíte, ako dlho potrvá, kým prehovorí povstalcov, aby zaútočili sami? Čo bude potom? Veríte, že nechá nažive kohokoľvek z nich alebo z občanov, ktorí im pomáhajú? Čo bude s našou krajinou, keď sa ma zbaví? Čo by ste povedali, koho zákonodarcovia zvolia na moje miesto?“

Doktora Barnesu. A ak nie jeho, tak niekoho, kto ho podporuje. A Skúška pobeží ďalej.

„Radšej by som vás do toho nezaťahovala, Cia, ale vodca sa občas musí spoliehať na zdroje, ktoré ma poruke. Vieme, že moja kancelária bola minimálne raz infiltrovaná zvonka. A ja vôbec nepochybujem, že kde je jeden špión, tam ich je aj viac. Čo znamená, že ľuďom v tejto budove sa nedá veriť. Presne ako povstalcom.“

„Ale strážcovia...“

„Strážcovia sú podriadení človeku zo zoznamu. A určite sú tu aj ďalší, od ktorých doktor Barnes čaká, že zdvihnú zbrane na jeho podporu. Inak by sa do toho všetkého nepúšťal.“ Otočila sa a zabolila pohľad do ohňa, akoby v jeho plameňoch hľadala odpovede. Potom si vzdychla. „Pokúsila by som sa ten plán zrealizovať sama, lenže je nemožné, aby si to nikto nevšimol. Nie som si istá, komu ešte môžem veriť. Vy, Malencia, ste jediná, na koho sa môžem spoľahnúť. Preto som nútená vás požiadať, aby ste splnili sľub, ktorý ste ako jeden z budúcich vodcov krajiny zložili, a tej úlohy sa ujali. Dokiaľ bude na čele univerzity doktor Barnes, povstanci

nezostanú pokojní. Začína to medzi nimi vriieť. Trvajú na zmene. S mnohými som hovorila osobne.“

Zahliadla som jej na tvári náznak ľútosti, ten však zmizol rovnako rýchlo, ako sa objavil. Potom som v jej očiach videla už len odhodlanie. „Dozvedela som sa, že Ranettina frakcia vyzbrojila občanov z okrajových častí mesta aj napriek tomu, že som s tým výslovne nesúhlasila. Symon ma uistoval, že toto tvrdenie nie je ničím podložené a že povstalci môj rozkaz poslúchli, lenže ja nemôžem veriť ničomu, čo mi povie. Musíme teda predpokladať, že existujú ľudia, ktorí o povstaní vedia a sú ochotní podporiť ho so zbraňou v ruke. Keď povstalci udrú, títo bojovníci by mohli vyjsť do ulíc. A stúpenci doktora Barnesu by to nenechali bez odozvy. Ľudia dostanú strach. Niektorí budú bojovať. Ešte viac ich zomrie.“

Michal mi povedal, že povstalci začali vyzbrojovať civilistov. Prezidentkine obavy z toho, čo by mohlo spôsobiť toľko ozbrojených rúk, boli oprávnené. Poženie ich strach. Zúfalá túžba za každú cenu prežiť. K tomu by však mohlo dôjsť tak či tak.

Túto predstavu som rýchlo zahnila. „Keď zavraždíte doktora Barnesu a jeho najbližších spolupracovníkov,“ povedala som, „možno získate kontrolu nad Skúškou, no len čo sa ľudia dozvedia, že zomrelo toľko vládnych činiteľov, vypukne panika. Musí existovať aj iný spôsob.“ Keď riešite príklady matematických dôkazov, k správne výsledku sa často dá dospieť viacerými postupmi. Určite existuje aj iná cesta, ktorou by sme sa v tomto prípade mohli vydať.

„Čím dlhšie sa s vami rozprávam, tým viac rozumiem tomu, prečo vás doktor Barnes vybral.“

Hoci som stála dosť blízko pri ohni, z jej poznámky mi prešiel mráz po chrbte.

„Máte pravdu,“ uznala. „Smrť niekoľkých vládnych úradníkov vyvolá obavy. S tými však dokážeme naložiť oveľa ľahšie než s ich

alternatívou. Pošleme do ulíc viac strážcov. A po týždni môžem oznámiť, že človek zodpovedný za ich smrť bol zabitý pri pokuse o zatknutie. A počty strážcov aj špeciálne právomoci sa vrátia do pôvodného stavu. Ľudia uveria, že kríza je zažehnaná, pretože chcú veriť, že ich svet je bezpečný.“

Skúsila som si predstaviť, ako by som sa cítila, keby som bola obyvateľkou Tosu a počula prezidentku, ktorá hovorí, že vrah vysokých vládnych úradníkov už nepredstavuje nijakú hrozbu. Verila by som, že nebezpečenstvo pominulo a život sa opäť vráti do starých koláží?

Áno. Nie preto, lebo by mi niekto dal dôkaz, ale preto, lebo by som tomu chcela veriť. Prezidentkin plán má nádej na úspech. Ale len vtedy, keď niekto urobí krok, ktorý tomu má predchádzať.

„Vražda je zlo.“ Až ma prekvapilo, ako pokojne som to povedala, pretože v mojej hlave všetko kričalo.

„Predstavte si, aký odlišný by bol svet, keby niekto odstránil kancelárku Freidrichovú, skôr než dala zavraždiť premiéra Čča.“

Zavraždenie mierotvorcu premiéra Čča rozbilo Ázijskú alianciu a vyústilo do prvej fázy vojny.

„Vodcovia sú často nútení robiť rozhodnutia, s ktorými sa sami bytostne nestotožňujú, ale konajú tak pre dobro ľudí, ktorým slúžia. Žiadať vás o pomoc s odstránením tých, čo presadzujú smer, ktorým sa univerzita v súčasnosti uberá, je to posledné, po čom túžim. Nerobím to s ľahkým srdcom. Je to však tá najpriateľnejšia eventualita, ako sa vyhnúť tomu, čo by zaručene viedlo k ešte tragickejšiemu scenáru.“

Prezidentka Collindarová vstala a podišla ku mne. Vzala mi fascikel z rúk, odišla s ním k stolu a dovnútra niečo napísala. Sťažka som preglgla, zavrela oči a želala si byť zase doma v Piatich jazerách. Kiežby som do Tosu nikdy nebola vkročila a nedozvedela sa o tajomstvách, ktorými je obostretá Skúška. Vojna by síce

hrozila aj tak, ale ja by som o tom nevedela. A prezidentka by ma nežiadala, aby som zradila všetko, čomu verím, len preto, aby som napravila to, čo ona sama nedokázala. To predsa nie je moja práca. To, že som šla za ňou a upozornila ju na nebezpečenstvo, malo preniesť zodpovednosť za bezpečnosť moju, môjho brata, Tomasa a mojich priateľov na niekoho, komu bolo oficiálne zverené vedenie krajiny.

„Keby som si myslela, že ten plán môžem úspešne uskutočniť aj sama so svojím tímom ľudí, urobila by som to. Možno to budem musieť nakoniec skúsiť ako poslednú možnosť, ak sa tej úlohy odmietnete zhostiť,“ podotkla a vrátila mi fascikel do rúk. „Vládcovia v dejinách vždy využívali špecifické prostriedky na elimináciu hrozieb, ktoré, pokiaľ by zostali bez odpovedí, by napáchali oveľa väčšie škody. Keď vznikol Zväz národov, naši vodcovia prisahali, že urobia všetko potrebné, aby zabezpečili revitalizáciu krajiny a mier. Ich misia je teraz ohrozená. Preto vás žiadam, Malencia Valeová, aby ste pomohli našu krajinu a jej ciele udržať nažive.“

Tá reč mi rozprúdila krv v žilách. Už odmalička som chcela kráčať v otcových šľapajach. Dostať sa na Skúšku. Potom na univerzitu. Pomáhať našej krajine. Ale toto...

„Nemusíte mi odpovedať hneď.“ Urobila krok ku mne a položila mi ruku na plece. „Viem, že som vás postavila pred zložitú voľbu. Dokážem povstalcov udržať povedzme týždeň. Pri troche šťastia dva.“

Tak málo času...

„V tých spisoch je zoznam ľudí, ktorých treba odstrániť, pokiaľ sa má so Skúškou skončiť, spolu s podrobnými informáciami o každom z nich. Na piatom poschodí sa nachádza miestnosť a v nej veci, ktoré by sa vám pri plnení misie mohli hodiť. Na prvú stranu som napísala vstupný kód.“ S tým mi stisla rameno a zase cúvla. „Nečakám, že to bude jednoduché. Môžete pritom prísť